

Rond WZC Den Olm

Gedichten die hier mochten ontstaan

Rond WZC Den Olm

Gedichten die hier mochten ontstaan

Willy Troch

Waar zorg liefde wordt

In 2025 kreeg ik de ruimte om mijn gedichten een plaats te geven binnen de muren van WZC Den Olm. Dat lijkt een klein gebaar, maar het was groots in betekenis. Woorden mochten hier ademen, tussen mensen, herinneringen en dagen die niet altijd vanzelf spreken.

Daarvoor voel ik oprechte dankbaarheid. Niet alleen omdat mijn teksten er mochten zijn, maar omdat ze gedragen werden door een omgeving waar zorg geen taak is, maar een houding. Jullie tonen elke dag hoe aandacht, zachtheid en professionaliteit samen kunnen bestaan, zonder luidheid, zonder opsmuk.

Wat jullie doen, gaat verder dan een job. Het is de stille kracht van nabijheid, het geduld in herhaling, het menselijk blijven in momenten die kwetsbaar zijn. Jullie zetten liefde om in daden, dag na dag, vaak onzichtbaar, maar van onschatbare waarde.

Deze woorden zijn een buiging. Uit respect. Uit dank.

Voor wie zorg draagt, en daarmee het leven van anderen lichter maakt.

Willy Troch

Letters

als de wind nu eens letters blies
en de zon ze allen kleurt
dan kan de regen ze weer spoelen
in een puzzel als rivier

zo kan de donder ze doen schrikken
en de bliksem laten rangschikken
zodat de hagel ze kan hameren
in een volgorde van een zin

maar als de sneeuw ze nu doen glijden
met de vorst van bekliven
dan kan de dooi ze laten schitteren
in een tekst voor een gedicht

Het alfabet van de seizoenen

Stel je voor dat de wind geen loze ademtocht is, maar een schrijvende kracht die overal letters verstrooit. Hij blaast ze over daken, door open ramen, langs takken die ze even vasthouden en dan weer loslaten. Het zijn geen vaste tekens, maar vluchtige vormen, geboren uit beweging. De zon vangt die letters in haar gloed en schildert ze met tinten die we niet kunnen benoemen: rood dat naar verlangen smaakt, geel dat een belofte van licht draagt, blauw dat zich uitstrekt tot aan de horizon. Zo worden de letters meer dan tekens; ze worden momenten, ingevangen in een schakering van tijd.

Dan valt de regen, en regen is altijd een herinnering. Hij spoelt de woorden uiteen, laat ze drijven als losse puzzelstukken die zich tijdelijk schikken in de bedding van rivieren. Daar stromen die samen en weer uit elkaar, zoekend naar een zin die nooit volledig wordt uitgesproken. De donder komt als een waarschuwing, een plotselinge stoot die de letters doet huiveren. En de bliksem, die korte flits van orde, legt voor een ogenblik een patroon bloot, een rangschikking waarin elk teken precies daar staat waar het thuishoort. Maar het licht dooft, en het alfabet valt terug in chaos, alsof betekenis slechts een kortstondige illusie is.

Wanneer de hagel valt, wordt het schrijven een hameren. Elk woord krijgt een slag, een nadruk, alsof de natuur wil zeggen dat taal niet zacht is maar geboren uit kracht en breuk. Toch komt daarna de sneeuw, die het harde weer bedekt en de letters laat glijden onder een laag van stilte. De vorst legt ze vast, maakt ze helder en glasachtig, zodat ze kunnen beklijven. Maar niets blijft eeuwig, en de dooi komt om alles weer vloeibaar te maken. Wat oplost, schittert nog eenmaal in het licht, als een glimp van zin voordat het verdwijnt.

Zo leert dit spel van weer en seizoen ons dat taal niet statisch is, maar een voortdurende wording. Letters zijn geen bezit, ze zijn beweging: geblazen, gekleurd, gespoeld, geschokt, vastgehamerd, bedekt en weer losgelaten. Iedere zin die wij uitspreken is slechts een tijdelijke ordening van iets dat groter is dan wijzelf. Misschien is elk gedicht daarom geen voltooiing, maar een toevallig moment waarin de elementen samenvallen. Een adem van de wind, een aanraking van zon, een stroom van regen, een stilte van sneeuw.

En telkens opnieuw rijst de vraag: is taal werkelijk het middel waarmee wij de wereld vangen, of is zij enkel een weerspiegeling van die wereld zelf, een spel waarin wij even geloven dat wij schrijven, terwijl het in werkelijkheid de aarde is die schrijft door ons heen

Zintuigen

leer mij zwijgen
als ik wil vragen
om kalm te zijn

nu spreek ik
met mijn ogen
en als de neus
een prikkel voelt
ontvangen mijn oren
de trillingen

zo leer ik zwijgen
met mijn zintuigen

Het zwijgen dat spreekt

Leer mij zwijgen. Niet het zwijgen dat met kracht de lippen sluit, niet het zwijgen dat een muur optrekt tussen mezelf en de ander, maar een zwijgen dat lichter is, als een adempauze van de ziel. Ik verlang naar een stilte die niet koud of leeg is, maar warm en vol, alsof zij alle stemmen in zich draagt die ooit geklonken hebben en die misschien opnieuw zullen weerkeren wanneer de tijd rijp is.

Wanneer ik zwijg, begint mijn lichaam te spreken. Mijn ogen dragen de vraag die mijn mond niet stelt, mijn blik zoekt en vindt een antwoord dat niet in letters past. De geur die mijn neus beroert, een vlaag van wind, een vleug van aarde of hout, zendt een trilling door naar mijn oren en daar wordt ze muziek, onzichtbaar en toch aanwezig. Ik ontdek dat mijn zintuigen een taal spreken die onafhankelijk is van woorden, een taal die zich niet laat vangen in grammatica, een taal die even vluchtig als onvergankelijk is.

Het zwijgen zelf wordt dan een oefening in aandacht. Het leert mij dat de wereld altijd spreekt, ook zonder stem, en dat mijn plaats niet altijd die van de spreker hoeft te zijn. Soms is luisteren al genoeg, soms is kijken al voldoende. Er is een waarheid die zich enkel laat ervaren in stilte, omdat woorden haar zouden breken.

Ik begin te begrijpen dat zwijgen geen afwezigheid is, maar een andere vorm van aanwezigheid. Het is een manier om de dingen hun eigen ruimte terug te geven, om niet telkens het mijne eroverheen te leggen. In zwijgen kan een boom eenvoudig een boom zijn, een vogel een vogel, een mens een mens. Er hoeft niets toegevoegd, niets verklaard, niets verdedigd. Het bestaan spreekt voor zichzelf, als ik tenminste de moed heb om mijn eigen stem even stil te laten vallen.

En misschien, heel misschien, is zwijgen zelfs een hogere vorm van spreken. Want wie stil is, maakt ruimte voor wat groter is dan hijzelf: het trillen van de lucht, het kloppen van een hart, het zachte ruisen van de tijd. In die stilte ontdek ik niet alleen de wereld, maar ook mezelf. Niet de drukke, pratende, altijd verklarende versie van mezelf, maar de stille kern die eenvoudig aanwezig is.

Zo leer ik zwijgen, niet om mijzelf te verbergen, niet om iets achter te houden, maar om eindelijk te luisteren. Naar jou, naar de wereld, naar het geheim dat in alles verborgen ligt. In dat zwijgen wordt spreken overbodig, en toch is het de rijkste taal die ik ooit heb leren kennen.

Sterren

ik zoek in de sterren
de stralen van de maan
om het daglicht te vinden

maar zie dan helder en blij
het wonderlijke zicht
van de lach in zijn stralen

ik doe de ogen dicht
en vangt dromend daglicht op
uit de eeuwige duisternis